

EL BON CAÇADOR

Era un matí tardorenc; els primers raigs solars s'entaforaven entre el boscatge i banyaven les cingleres de rica alborada; un matí que convidava a sortir de cacera. Tot just havia fet unes passes dins el bosc uns ulls llambregants m'espiaven entre el brancatge d'un arbre frondós. Era un espavilat esquirolet que amagava la seva còrpora darrera la soca. Jo que li apunto la meua flamant escopeta, mentre contemplava aquells ulls tan escotorits, aquelles orelles alegroies i la seva formosa cua en actitud de protecció... El meu dit era incapaç de prémer el gallet. Mentretant ell feu uns bots de branca en branca i d'arbre en arbre salvant la seva tranquil·la vida mentre jo perdia o deixava passar l'oportunitat de ficar una peça al sarró. També pensava que no deixaria pas escapar l'oportunitat en la propera presa que se'm posaria a tret.

Mentre feia camí per l'obaiga, de sobte, es van aixecar un vol de tudons. Sí que els tenia a bon tret, però..., feien tant goig veure'ls volar tan harmoniosament que vaig intentar disparar però, ja no calia perquè ja eren fora de l'abast dels perdigons. N'hauria pogut fer-ne caure un parell però la prudència i la curiositat em van enganyar.

Tot seguit i mentre transitava per la solana, en un planell entre l'herbei encara xop de rosada, vaig llucar un conillet que anava escollint una a una les herbes que més li venien

a gust. Era tan bonic amb aquelles orelles dretes! i, es veia tan feliç que el cor se'm va espongir i no em vaig atrevir a engegar-li un tret. Més, ja havia deixat perdre dues ocasions i tornaria a casa amb el sarró buit... quina vergonya! L'amor propi i l'orgull em va donar empena per apuntar i acabar d'una vegada amb la vida del conill; però, al notar el meu moviment l'animaló va votar com un esperitat planell enllà, mentre jo pensava: «com devem ser els humans que tot animal del bosc fuig temorenc de nosaltres? Quan jo estava decidit a engegar-li el tret se'm va esmunyir entre els matolls». Un tercer fracàs!

Jo, un xic avergonyit, anava pensant: «Em sortis la guineu, no em faria compassió, no! la mala bèstia, quantes vegades haurà fet mal a la masia veïna destrossant la llocada mentre la mestressa l'escriu acompanyada dels escarafalls de l'aviram»

Mentre anava pensant tot això m'anava acostant a la cinglera i, quina casualitat! me la trobo, la mala guilla, en un relleix de la balma on tenia el catau, mentre m'anava espiaant. Tot seguit vaig pensar: «Avui sí que no te n'escaparàs!» Mentre tot decidit li apuntava l'escopeta l'anava contemplant amb el seu posat senyorial, amb la seva cara múrria i la seva cua llarga i formosa, quin tret que parava! Més, estava davant el cau, qui sap si estava alletant la fillada? També seria una llàstima que uns cadells s'haguessin de morir de gana. Això em va colpir. Un altre fracàs! Avui tinc mal dia, a no ser que de dalt del serrat aparegui l'aligot, a voltes n'hi solen haver! Si tingués aquesta sort no el deixaria pas per innocent. Prou recordo les vegades que, quan estava a pagès, ens havia fet seguir algun pollastre o gallina al mig de la boira baixa de la hivernada. En dies de boira

la meva mare solia dir: «Avui ja podeu sortir tot sovint al porxo a vigilar que algun corb o aligot no ens facin alguna mala passada amb l'aviram». No volgueu més coincidència que al treure el cap damunt la cinglera me'l veig tot tranquil dalt d'un roure, amb l'orgull del rei dels ocells. Feia goig amb el seu plomatge lluent, els ulls oberts amb actitud d'espiar quelcom; el bec tot recargolat just per esquartar la presa i amb uns arpiots per on s'arrapava a la branca. Un noble ocellàs! Quan ja tenia l'escopeta apuntada recordo que està prohibit matar aquest ocell i altres animals amb vies d'extinció. Llavors vaig pensar: «No el podràs pas fer dissecar, tan goig que faria a la sala de casa!, però em podrien castigar amb una multa ben crescuda. Posar-lo a la cassola! no has sentit mai que aquest animal sigui comestible per les persones». Llavors, acabant de sortir al damunt de la cinglera vaig llançar-li un munt d'improperis i malediccions mentre l'aligot aixecava la majestuosa volada planejant cingleres enllà ignorant que per un impuls mental, de lleialtat i bons sentiments, ell havia salvat la vida.

Ja era hora de tornar cap a casa per a dinar. Aquell dia la sort havia jugat a favor dels animals de caça. Alguna excusa o altra trobaria al tornar a casa i explicar que no portava res al sarró: el vent, la mala sort... Ja podia, doncs, descarregar l'escopeta. Més... Oh sorpresa! estava buida! M'havia deixat els cartutxos a casa!

Jordi SANGLAS

EL CORREU A TAVERTET

Quan ja tenia enllestit un treball sobre el correu de Tavertet, en Carles Olivella em fa arribar el seu, en el qual ha recollit la memòria que algunes persones de la contrada guarden de tan singular personatge. Algunes coses de la meva aportació sonaran repetitives, d'altres, però, m'han semblat prou noves i interessants com per afegir els meus records als de la gent que directament o indirecta varen conèixer «El correu de Tavertet».

Rebuscant i escorcollant al sac de records, hi he descobert un afer o esdeveniment digne de ser esmentat per a la història del nostre poble. Es tracta d'una tasca i d'un personatge típic i imprescindible per un poble, la seva missió és noble i necessària per a la societat i alhora ben sacrificada: «El correu».

Em vull referir explícitament a un carter entranyable, en Josep Basols i Ambrós, natural de l'Esquirol i que degut a la seva feina vingué a establir-se, amb la seva família, a Tavertet. Vivia a l'última casa del poble, al carrer de baix, i encara avui se'n diu «cal Correu».

En Josep era baixet d'estatura i de temperament decidit i enèrgic. No és que recordi massa aquella època però em queda molt present com ell marxava abillat amb una brusa blava, espardenyes de set betes, el bastó i la cartera, acompanyat amb el seu gosset que portava un picarol o cascavell penjat al coll que quan la gent el sentia, deien:

«ja passa el correu!». D'aquesta manera ell, cada dia, trico, trico feia el trajecte que no us penseu fos massa dolç. Sortia de Tavertet de bon matí cap a l'Esquirol passant pel sot de la Vall, amb pas curtet i lleuger, pujar el Gorgàs, la creu de Managès per davallar pels serrats i fondalades del Cós i Masqueró per guanyar la creu de Balà, davallar les roques de Comallosa, Puigsespedres i així arribar a l'Esquirol. Allà feia l'intercanvi de correspondència i altres diligències; tal vegada alguns encàrrecs a cal Botiguer o a can Manel o altres comandes com medicaments. Sense torbar-se massa, empenia altra volta la tornada, travessant el pont romànic, el carrer del pont i graonades amunt pel camí ral cap a Cantoni on repartia la correspondència i si no tenia cap comanda especial reempenia el camí per sant Roc i cal carreter per anar a travessar la colla del Bac.

Segur que tingué l'ocasió de veure a posar les primeres pedres de ca l'Alzina, darrera de cal Carreter, que fou la primera casa d'estiuejants de Cantonigròs i, segur, s'escaïé per aquelles èpoques. Després del Bac tombava cap a l'altiplà del Collsacabra, passava per la Mare de Déu del Roure i després de travessar serralades i torrenteres arribava a la parròquia de Pruitt on també feia l'intercanvi de correspondència per davallar tot seguit cap a Rupit per aquell camí tan acostumat on ran del camí hi havia una font on podia apagar la